

Yengecin Pusulası



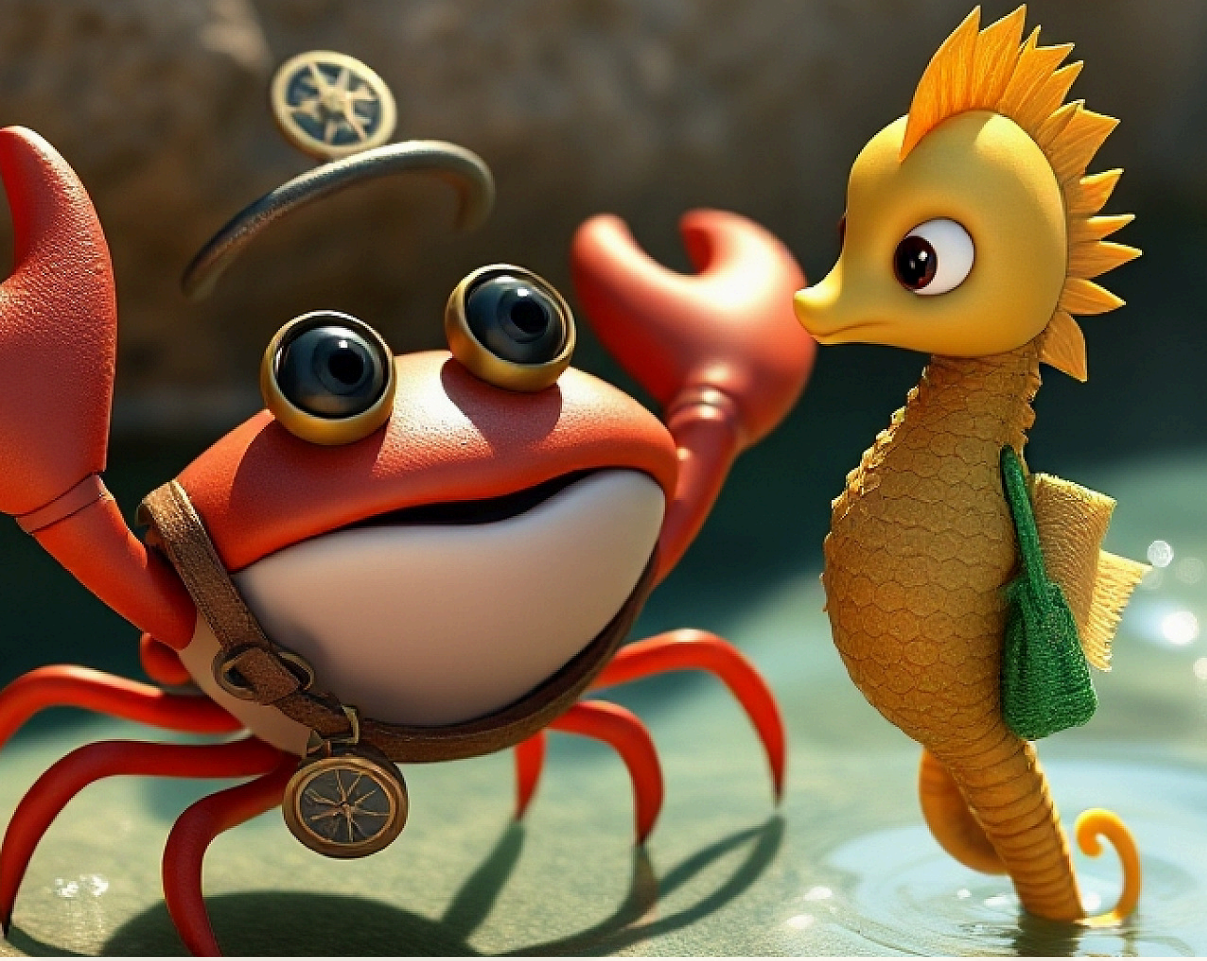
Yavuz DEMİRKIRAN

Yengecin Pusulası

Yavuz DEMİRKİRAN



Yengeç Kaptan Kısaç, büyük okyanusun kıyısındaki sıcak bir kaya havuzunda yaşıyordu. Bir çay fincanı büyüklüğünde küçücüktü; parlak mercan kırmızısı bir kabuğu ve diğerinden daha büyük bir kısıkaçı vardı. Belinde, yıpranmış bir deri kayışa bağlı minik pirinç bir pusula taşıyordu. Pusula çizikti ama parlaktı ve her zaman kayıp hazineleri gösteriyordu. 'Bir yerde,' dedi Kısaç, 'benim adımın yazdığı bir altın var!'



Güneşli bir sabah Kaptan Kısaç pusulasına baktı. İbre döndü ve dosdoğru denize doğru gösterdi. 'Hazine görüldü!' diye bağırdı ve suyun kenarına doğru tıpır tıpır yürüdü. Arkadaşı Pip, minik altın bir denizati, yanına fırladı. Pip'in gövdesinde küçük yeşil bir yosun çantası asılıydı. 'Gelebilir miyim?' diye sordu Pip, koyu kahverengi gözleri parlayarak. 'Elbette!' dedi Kısaç. 'Her hazine avcısının bir yardımcısı olmalı!'



İki arkadaş derin mavi okyanusa daldı. Sallanan yosunların ve rengârenk balıkların yanından geçtiler. Kaptan Kıskaç'ın pusulası vızıldadı ve parladı. 'Isınıyor!' dedi. 'Yani yaklaşıyoruz!' Pip yüzgeçlerini çırpı. 'Sence nasıl bir hazine?' diye sordu. 'Altın paralar!' dedi Kıskaç. 'Parlak mücevherler! Belki koca bir sandık!' Daha hızlı yüzdüler, pusulanın ne bulduğunu görmek için heyecanlıydılar.



Pusula onları yan yatmış batık bir gemiye götürdü. Ahşap tahtaları midye kabuklarıyla kaplıydı. 'Bir batık!' diye soludu Kaptan Kıskaç. 'Hazineler her zaman batıklarda saklıdır!' Kırık bir pencereden içeri yüzdüler. İçeride su karanlık ve durgundu. Pip bir köşede parıldayan bir şey gördü. 'Şurada!' diye ciyakladı. Kıskaç'ın kalbi hızla çarptı. 'Sonunda altın!'



Ama Kaptan Kısaç parıldayan şeye ulaştığında, o altın değildi. Bir ipe bağlı küçük pirinç bir anahtardı. 'Bir anahtar mı?' dedi Kısaç, hayal kırıklığıyla. 'Bu hazine değil.' Pip yakından baktı. 'Güzel,' dedi. 'Ve birisi onu kaybetmiş olmalı.' Kaptan Kısaç iç çekti. 'Pusulam beni bir anahtar için mi buraya getirdi?' Onu Pip'in çantasına koydu. 'Bakalım sırada nereyi gösterecek.'



Pusula onları kıvrımlı mercan mağaralarından geçirdi. Mercanlar pembe, turuncu ve mordu; su altı bahçesi gibiydi. 'Belki sıradaki hazine daha büyüktür,' dedi Kaptan Kısaç. 'Belki bir inci sandığıdır!' Pip'in gözleri kocaman açıldı. 'Bak!' dedi. Kumlu zeminde parlak bir şey duruyordu. 'Bir inci mi?' diye merak etti Kısaç. Yaklaştı. Kararmış ama güzel, küçük gümüş bir madalyonu. 'Altın değil,' dedi, 'ama birisi onu özleyebilir.'



Yüzmeye devam ettiler; bir yosun ormanının yanından ve kumlu bir düzlüğün üzerinden geçtiler. Pusula parlak bir deniz kabuğunu gösterdi. Sonra mavi cam bir bilyeyi. Sonra küçük bir oyuncak kayığı. Her seferinde Kaptan Kıskaç altın umdu ama başka bir şey buldu. 'Çantam doluyor,' dedi Pip. 'Ama bunlar senin istediğin gibi hazineler değil.' Kaptan Kıskaç kaşlarını çattı. 'Belki pusulam bozulmuştur,' dedi. 'Ya da belki gerçek hazine hâlâ ileridedir.'



Tam o sırada üzerlerinden kocaman bir gölge geçti. Bu, bilge yaşlı deniz kaplumbağası Büyükanne Kabuk'tu. Kabuğu koyu yeşil-kahverengiydi ve arkasına yakın küçük bir çatlağı vardı. Bir ipe bağlı yuvarlak gözlükler ve boynunda inciye benzer deniz kabuklarından bir kolye taşıyordu. 'Merhaba küçükler,' dedi yavaş ve sıcak bir sesle. 'Ne buldunuz?' Kaptan Kıskaç ona eşyaları gösterdi. 'Bunlar altın değil,' dedi. 'Ama bunlar hazine,' dedi Büyükanne Kabuk gülümseyerek.



'Hazine mi?' dedi Kaptan Kıskaç. 'Onlar sadece eski şeyler.' Büyükanne Kabuk başını salladı. 'Pirinç anahtar Finn'in ailesine ait. Onların anı kutusunu açıyor. Gümüş madalyonun içinde bir anne balığın resmi var. Parlak deniz kabuğu bir büyükanneden hediye idi.' Pip'in gözleri büyüdü. 'Bunlar anılar!' dedi. 'Evet,' dedi Büyükanne Kabuk. 'Ve anılar en iyi hazinelerdir.'



Kaptan Kısaç, Pip'in çantasındaki eşyalara baktı. Gümüşü mavi pulları ve parlak yeşil gözleri olan utangaç küçük balık Finn'i düşündü. Finn ailesinin anahtarını kaybetmişti. 'Onları geri vermeliyiz,' dedi Kısaç. 'Peki ya altın?' Büyükanne Kabuk kıkırdadı. 'Altın harcanır ama anılar sonsuza dek kalır.' Kaptan Kısaç başını salladı. 'Pip, gidelim!' Büyükanne Kabuk'a teşekkür edip sahiplerini bulmak için yüzdüler.



Önce Finn'i bir mercan kemerinin yanında buldular. Üzgün görünüyordu. 'Anahtarımı kaybettim,' dedi. 'Anı kutumuzu açıyor!' Kaptan Kısaç pirinç anahtarı uzattı. 'Bu mu?' Finn'in yüzü aydınlandı. 'Evet!' Anahtara sarıldı. 'Teşekkürler!' Onlara aile fotoğrafları ve küçük hazinelerle dolu anı kutusunu gösterdi. 'Bu anahtar okyanustaki en iyi hazine!' dedi Finn. Kaptan Kısaç gülümsedi. 'Bence de.'



Sonra gümüş madalyonu bir anne balığa geri verdiler. Kadın onu her yerde arıyordu. 'İçinde annemin resmi var!' dedi, gözlerinde sevinç gözyaşlarıyla. Sonra parlak deniz kabuğunu yaşlı bir deniz salyangozuna verdiler. 'Bunu bana büyükannem vermişti,' dedi. 'Sonsuza dek kayboldu sanmıştım.' Her seferinde Kaptan Kısaç içinde sıcak bir parıltı hissetti. 'Bu altından daha iyi,' dedi. Pip başını salladı. 'Çok daha iyi!'



Kaptan Kısaç pusulasına baktı. İbre döndü ve kaya havuzuna doğru gösterdi. 'Eve dönme zamanı,' dedi. 'Ama önce bir hazine daha var mı bakalım.' Pusula onları küçük bir mağaraya götürdü. İçeride minik bir inci vardı. 'Çok güzel,' dedi Pip. 'Ama bu kime ait?' Tam o sırada küçük bir ahtapot dışarı baktı. 'Benim incim!' dedi. 'Düşürmüştüm!' Kaptan Kısaç onu geri verdi ve ahtapot tüm kollarıyla ona sarıldı.



Kaya havuzuna döndüklerinde Kaptan Kısaç ve Pip dinlendiler. 'Hiç altın bulamadık,' dedi Pip. 'Hayır,' dedi Kısaç, 'ama daha iyisini bulduk.' Pusulasına baktı. 'Altını göstermiyor. Geri verilmesi gereken kayıp şeyleri gösteriyor.' Pip gülümsedi. 'Ve onları geri vermek herkesi mutlu ediyor.' Kaptan Kısaç başını salladı. 'Gerçek hazine bu.'



Ertesi gün Finn ve ailesi Kaptan Kıskaç'ı ziyaret etti. Bir teşekkür hediyesi getirdiler: deniz camından yapılmış minik altın bir denizyıldızı. 'Gerçek altın değil,' dedi Finn, 'ama senin için.' Kaptan Kıskaç onu rafına koydu. 'Mükemmel,' dedi. Pip, Finn'i kıvrık kuyruğunda gezdirdi ve herkes güldü. Kaya havuzu neşeye doldu.



O günden sonra Kaptan Kıskaç ve Pip, pusula ne zaman bir yeri gösterse onu takip ettiler. Kayıp hazineleri büyük küçük okyanus ailelerine geri verdiler. Ve her iyi davranışta Kaptan Kıskaç, en iyi hazinelerin altından yapılmadığını öğrendi. Onlar, herkesi gülümseten mutlu anılar ve iyi kalpli davranışlardı. Ve karar verdi ki, bu en büyük hazineydi.